

دعوت از همه تشکلهای فعالین جنبش کارگری برای "اتحاد عمل"

حول مبرم ترین مسائل و معضلات جنبش کارگری

این حقیقتی است که، جهان سرمایه و سرمایه داری را هیچ چیز جز انباشت فزاینده و نجومی سرمایه و سود بیشتر و بیشتر به وجد نمی آورد و به تحرک و تکاپو وادار نمیکند. اگر چه این ثروت اندوزی بی حساب و انباشت لجام گسیخته ی سرمایه، خود به قیمت استثمار وحشیانه ی کارگران و خانه خرابی و فقر مطلق آنان تمام شود و اگر چه این مسئله، حاصلی جز سیه روزی و دربدری، فلاکت و بی خانمانی و رنج و حرمان، و حتی محرومیت از ابتدایی ترین حقوق و مطالبات انسانی، برای خیل عظیمی از فروشندگان نیروی کار به ارمغان نیاورد. و این خود، عین منطق سرمایه داری است، که در مقابل چشمان حیرت زده ی میلیونها کارگر و همه ی انسانهای شریف، آزادیخواه و عدالت طلب جامعه اتفاق می افتد و بیش از پیش عرصه را بر کارگران بعنوان تولید کنندگان همه ی نعمتهای بشری و تمامی ثروتهای جامعه، تنگ و تنگ تر می سازد. آری سرمایه داران، دقیقاً در راستای انباشت سیری ناپذیر سرمایه و تامین سود سرشار خویش، چه بی حقوقی و چه رنج ها که نصیب کارگران نمی کنند و چه مصیبت ها که در حق کارگر روا نمی دارند.

دستمزدهای بمراتب پایین تر از خط فقر را به کارگران تحمیل می کنند، و حتی همان دستمزدهای بخور و نمیر را نیز برای ماه های متمادی و گاه چندین و چند سال به تعویق می اندازند و در برخی موارد اصلاً پرداخت نمی کنند. با تحمیل قراردادهای موقت و سفید امضاء، بیکارسازی و اخراجهای فردی و دستجمعی، به امنیت شغلی کارگران هجوم می برند و آنها را از جوانب و زوایای مختلف به خطر می اندازند. شدت کار و اضافه کاری اجباری را حتی برای روزهای تعطیل به کارگران تحمیل می نمایند، به بهانه ها و ترفندهای مختلف از پرداخت انواع بیمه های اجتماعی، از جمله بیمه ی بیکاری مکفی تا زمان بازگشت به کار دریغ می ورزند. کارگران را از حق ایجاد تشکل های آزاد و غیر دولتی کارگری، حق آزادی بیان و اجتماعات، راهپیمایی و اعتصاب - بعنوان ابزاری برای دفاع از خواستهها و مطالبات برحق خویش - محروم می سازند و هزار مصیبت دیگری بابت پر کردن جیب های گشاد خویش، نصیب کارگران می نمایند. و آن زمان نیز که کارگران در قبال اینهمه بی حقوقی و محرومیت زبان به اعتراض می گشایند و به دفاع از منافع طبقاتی و حقوق حقه ی خویش بر می خیزند، پاسخ آنان را با تهدید، ارباب و بازداشت و زندان می دهند.

با این همه، واضح است که کارگران نمی توانند در قبال فشارها و مصائبی که یکی پس از دیگری از جانب سرمایه داران و عوامل آنان، به سویشان حواله می رود و زندگی آنان و خانواده های شان را یکسره به نابودی و تباهی می کشاند ساکت و آرام بنشینند، و تنها و تنها شاهد و ناظر خاموش و چشم و گوش بسته ی حوادث و معضلات پیش رو باشند. از این روست که صدای اعتراضشان از هر طرف بلند می شود و در اینجا و آنجا به گوش می رسد و پیوسته رساتر و رساتر می گردد. کارگران می روند تا به خود آیند و به سرمایه داران نشان دهند که دیگر حاضر نیستند هر ستمی را تحمل کنند و به هر ذلتی تن در دهند.

با این وجود نمی توان انکار کرد که اعتراضات کارگران عمدتاً "پراکنده و ناهماهنگ است ، و در مجموع از ارتباط و به هم پیوستگی لازم جهت ادامه کاری و گسترش منطقی برای به کرسی نشاندن خواستها و مطالبات کارگری و تحمیل آن ها به سرمایه داران برخوردار نیست . کارگران ، کمتر در تشکل های مستقل و غیر دولتی خود - تحت هر نام و عنوانی که باشد - متشکلند . آنان بویژه از تشکل سراسری خویش محرومند و از این مسئله به شدت رنج می برند . و سرمایه داران نیز نهایت بهره برداری و سوء استفاده را از این مسئله می نمایند .

معدود تشکل های موجود نیز که طی سالهای اخیر عمدتاً " با هدف کمک به ایجاد تشکل های مستقل کارگری ، با همت پیشروان و فعالان کارگری ، تشکیل شده است ، به رغم دامن زدن به بحث تشکل یابی و تشکل پذیری در بین کارگران ، در اینجا و آنجا و علی رغم پاره ای تحرکات و تاثیرات مثبت در برخی زمینه ها و ابعاد ، به دلایل مختلف ، از جمله پراکندگی و عدم کارایی لازم در مجموع نتوانستند گام های بلندی در این راستا بردارند و خود الگوی مناسبی برای کارگران در ارتباط با تشکل پذیری سراسری و فراگیر باشند .

لذا با توجه به جمیع جهات - که مختصراً" بدانها اشاره رفته است - و در همین رابطه ، در حد توان و در جهت پاسخگویی جدی تر و موثرتر به مسایل خطیر و مبرمی که پیش روی جنبش کارگری است ، تشکلهای حاضر در نشست که به دعوت "اتحاد کمیته های کارگری " در محیطی سرشار از تفاهم و همدلی، برگزار گردید ، ضمن تاکید بر " **اتحاد عمل** " ، تصمیم گرفتند بار دیگر در نخستین گام ، به شکل گسترده تری از سایر تشکلهای و فعالین جنبش کارگری در کارخانه ها و مراکز تولید و خدمات (که به نمایندگی از تعدادی از کارگران انتخاب می شوند) حول مبرمترین و اساسی ترین مسائل جنبش کارگری ، **دعوت بعمل آورند** تا با شرکت در نشستی فراگیرتر و وسیع تر برای ایجاد **شورای همکاری** تشکلهای و فعالین کارگری ، تلاش نمایند .

باشد که ، اینگونه همکاریها و بطور مشخص اتحاد عمل ها خود ، زمینه ای باشد برای تحرکات جدی تر و موثرتر در جنبش کارگری ، برای تشکل پذیری بیشتر و مقاومت افزونتر در قبال تهاجمات سرمایه .

" کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری "

" کمیته پیگیری ایجاد تشکل های آزاد کارگری "

" انجمن فرهنگی ، حمایتی کارگران "

" جمعی از دانشجویان دانشگاههای تهران "

و " اتحاد کمیته های کارگری "